Lieta Nr.115003216
106AA-65/16-5

SPRIEDUMS

Jelgavā, 2016.gada 13.jūnijā

Zemgales apgabaltiesa
šādā sastāvā:
tiesnese referente D.SKRAUPLE,
tiesneši J.SILIŅŠ, I.AKMEŅLAUKA

apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers.E/ apelācijas sūdzību par Jelgavas tiesas 2016.gada 28.aprīļa spriedumu, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja /valsts apmatpersona/ 2016.gada 4.janvāra lēmums Nr.842/15, bet /pers. E/ sūdzība noraidīta, un

konstatēja:

2015.gada 30.novembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākais inspektors virsseržants /valsts amatpersona/ sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF585196 par to, ka 2015.gada 30.novembrī plkst.14^{35} /pers.E/ Jelgavā pa Miera ielu virzienā no Zālītes ielas uz Romas ielas pusi vadījis automašīnu *BMW525* ar tirdzniecības numuru /TL numurs/, kas nebija reģistrēts noteiktajā kārtībā (nebija pavadzīmes).

Secināts, ka /pers. E/ izdarījis Ceļu satiksmes likuma 9.panta pirmās daļas, Latvijas Republikas Ministru kabineta 2007.gada 18.decembra noteikumu Nr.876 *„Transportlīdzekļu un to numurēto agregātu tirdzniecības noteikumi”* noteikto prasību pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{25}$panta pirmajā daļā.

Administratīvā pārkāpuma protokolā /pers. E/ ar parakstu apliecinājis, ka iepazinies ar protokola saturu, viņam izskaidrotas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.pantā noteiktās pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi, kā arī viņš saņēmis protokola eksemplāru. Piezīmēs krievu valodā norādījis, ka pavadzīme esot, tikai nav paņemta līdzi.

2015.gada 30.novembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākais inspektors virsseržants /valsts amatpersonaI/ pieņēmis lēmumu Nr.PF585196, ar kuru /pers. E/ saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $149.^{25}$panta pirmās daļas un viņam uzlikts naudas sods 55 *euro* apmērā.

Par šo lēmumu /pers. E/ iesniedzis sūdzību Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldei.

2016.gada 4.janvārī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītājs /valsts apmatpersona/ pieņēmis lēmumu Nr.842/15, ar kuru 2015.gada 30.novembra lēmums Nr.PF585196 atstāts negrozīts, bet /pers. E/ sūdzība noraidīta.

2016.gada 22.janvārī Jelgavas tiesā saņemta /pers. E/ sūdzība par šo lēmumu.

Ar Jelgavas tiesas 2016.gada 28.aprīļa spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja /valsts apmatpersona/ 2016.gada 4.janvāra lēmums Nr.842/15, bet /pers. E/ sūdzība noraidīta.

Par Jelgavas tiesas 2016.gada 28.aprīļa spriedumu /pers. E/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdzis atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, atcelt Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja /valsts apmatpersona/ 2016.gada 4.janvāra lēmumu Nr.842/15 un atzīt administratīvo aktu Nr.PF585196 par spēkā neesošu.

Norādījis, ka pirmās instances tiesas spriedumu uzskata par prettiesisku un pārsūdz to pilnā apmērā. Tiesa pilnībā nav izvērtējusi un izpratusi strīda būtību, pievērsusies iestādes izdomāto argumentu analīzei, līdz ar ko uzskata par nepieciešamu atkārtoti izskaidrot strīda būtību.

Atsaucoties uz Ministru kabineta 2007.gada 18.decembra noteikumu Nr.876 grozījumiem, kas stājušies spēkā

2016.gada 1.janvārī, norādījis, ka pirms grozījumiem pavadzīmē nebija jāiekļauj transportlīdzekļa dati (marka, modelis), kā arī bija iespēja norādīt jebkuru transportlīdzekļa nogādes galamērķi. Pavadzīmē norādīts tikai galamērķis bez konkrēta maršruta, ceļiem vai citām konkretizējošām norādēm. Konkrētajā gadījumā, izmantojot tirdzniecības numurus un saskaņā ar darba pienākumu izpildi, /pers. E/ vadījis uzņēmumam piederošo automašīnu *BMW525* no saņemšanas vietas līdz tirdzniecības vietai /adrese/.

Uzdevuma izpildes termiņš bija noteikts uz 48 stundām. Šāds termiņš noteikts, ņemot vērā, ka konkrētais transportlīdzeklis bijis 2005.gada izlaiduma. Stipri lietotai automašīnai jebkurā brīdī var atklāties defekti, kuri būtu jānovērš pirms transportlīdzekļa izlikšanas pārdošanā.

Pienākums komersantam pārbaudīt tirdzniecībai paredzēto preci ir noteikts normatīvajos aktos. Lai pārliecinātos, ka konkrētā prece atbilst noteiktām prasībām, uzņēmums veic automašīnas attiecīgo pārbaudi. Līdz ar to pavadzīme tiek reģistrēta uz maksimālo ar likumu noteikto termiņu, jo pārbaude iespējama tikai tam paredzētajās vietās - pie autorizētā dīlera vai kāda no specializētajiem servisiem.

Atsaucoties uz pirmās instances tiesā iesniegto pieteikumu un tam pievienotajām Ceļus satiksmes drošības direkcijas izdrukām, norādījis, ka, ja pavadzīme kļūts nederīga, sistēma šo faktu fiksē. Savukārt, ja pavadzīmes darbības laikā tās vietā tiek izveidota jauna, attiecīgajā ailē parādās ieraksts "pārtraukts". Ministru kabineta 2007.gada 18.decembra noteikumos Nr.876 likumdevējs nav noteicis konkrētu pārvietošanās maršrutu, radot vadītājam (komersanta pārstāvim) tiesības pašam izvēlēties konkrētus ceļus un ielas, kurus uzskata par atbilstošām un kvalitatīvām, kas sekmētu komercdarbībai, padarot to par izdevīgāku gan komersantam, gan valstij. Bet saskaņā ar privāttiesību principu – tas, kas nav aizliegts, ir atļauts.

Likumdevējs nav paredzējis darbības un tirdzniecības numuru izmantošanas iespējas nenozīmīgu defektu atklāšanas brīdī. Piemēram, ja ceļā pārtrauc darbību kāda no elektriskajām ierīcēm, kura netraucē un neapdraud ceļu satiksmi, bet būtiski ietekmē automašīnas pārdošanas iespējas bez defekta novēršanas. Bet defekta novēršanai dažos gadījumos rodas nepieciešamība atgriezties atkaļ pilsētā, kas arī tika izdarīts konkrētajā gadījumā.

Ne sūdzībā iestādei, ne pieteikumā tiesai nav uzskatījis par nepieciešamu izskaidrot tik vienkāršas lietas, iedziļināties lietotu automobiļu tirdzniecība specifikā. Uzskata, ka šādam faktam strīdā nav nekādas nozīmes. Iestāde, vēršot uzmanību uz šādiem faktiem, mēģina "izdomāt" argumentus, kuri attaisnotu iestādes amatpersonu aplamu tiesību normu piemērošanu un prettiesisku faktisko rīcību.

Pirmās instances tiesa, izskatot lietu pēc būtības, nav uzskatījusi par nepieciešamu vispusīgi izskatīt pieteicēja argumentus, saņemt visu nepieciešamo informāciju no Ceļu satiksme drošības direkcijas, noskaidrot citus apstākļus. Spriedumā netika saskatīta tiesas argumentācija, kas novedusi pie secinājuma, ka lietas izspriešana bijusi formāla. Galvenais tiesvedības mērķis - panākt taisnību nav sasniegts.

Uzskata, ka likumdevējs, izveidojot Pavadzīmju sistēmu, mēģinājis panākt, lai komersants paziņo valstij par tirdzniecības numuru izmantošanu konkrētajā laika periodā. Paziņošana notiek caur speciāli šim mērķim izveidoto Transportlīdzekļu tirdzniecības reģistru. Pirmās instances tiesa nav analizējusi likumdevēja gribu un mērķi, ar kuru šāda sistēma un atbilstošs tiesisks regulējums ticis izveidots.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs vērš tiesas uzmanību uz aplamu tiesību normu piemērošanu no Iestādes puses. Policijas amatpersona, uz vietas izskatot administratīvo lietu, nolēma piemērot naudas sodu 55 *euro* apmērā par tirdzniecības numuru izmantošanas bez attiecīgās reģistrācijas. Norādījis, ka rodas trīs jautājumi – vai pavadzīmes klātneesamība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{25}panta izpratnē ir tās neesamība, vai pavadzīmi var uzskatīt par reģistrācijas dokumentu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta izpratnē, vai šajā gadījumā nebija jāpiemēro Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta sankcijas. Pirmās instances tiesa spriedumā nav devusi viennozīmīgu atbildi uz šo jautājumu. Uzskata, ka šie trīs jautājumi ir būtiskākie strīdā, līdz ar ko lūdz tiesu sniegt oficiālu minēto normu iztulkojumu kopsakarā ar konkrētajiem apstākļiem.

Bez tam pieteikumā tiesai bija norādījis uz policijas amatpersonu faktisko rīcību, kuru uzskata par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 3.janvāra sprieduma lietā Nt.A420750510 A03321-11/18, skaidrojot likuma Par policiju 20.pantu, ignorēšanu. Vērš tiesas uzmanību uz faktu, ka transportlīdzekļa vadīšanas brīdī policijas amatpersonas nevarēja konstatēt apstākļus, kuri dotu tiesības ierobežot sūdzības iesniedzēja Satversmes 97.pantā garantētās tiesības uz brīvu pārvietošanos, izņemot gadījumus, kurus noteikusi tiesa minētajā spriedumā.

Uzskata šādu tiesībsargājošo iestāžu rīcību par neatbilstošu valsts iestādes statusam. Tiesas sprieduma ignorēšana grauj sabiedrības uzticību valsts iestādēm un amatpersonām. Savas nepieņemamās rīcības atzīšanas vietā, jau nerunājot par atvainošanos, tiek izdomāti iemesli un attaisnota prettiesiska rīcība.

Pirmās instances tiesa nav vispusīgi izskatījusi lietas materiālus, pieeja lietas faktiskajiem apstākļiem bijusi formāla, bez argumentācijas, kura ļautu pieteicējam saprast tiesas pozīciju, saņemot oficiālus Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{25} un 149.^{4}pantu iztulkojumus kopsakarā ar konkrētiem apstākļiem. Iestāde lēmumā Nr.842/15 novirzījusies uz pilnīgi citiem apstākļiem, kuri nav minēti sastādītajā protokolā Nr.PF585196. Pirmās instances tiesa pieņēmusi novirzīšanos, atzīstot to par pietiekami argumentētu un vērā ņemamu.

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvalde viedokli par apelācijas sūdzību nav iesniegusi.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iepazinusies ar /pers. E/ apelācijas sūdzību, pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa

289.[21]pantu sūdzību iespējams izskatīt rakstveida procesā, jo nav saskatāms pamats tās izskatīšanai tiesas sēdē mutvārdu procesā. Tiesa atzīst, ka /pers. E/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma, bet Jelgavas tiesas spriedums kā likumīgs un pamatots atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme pareizā lietas izlemšanā.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Zemgales apgabaltiesa nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus likumpārkāpumus administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā, kas varētu būt par pamatu pieņemtā sprieduma atcelšanai vai grozīšanai, un uzskata, ka tiesas spriedums ir likumīgs un pamatots.

Lietas izskatīšanas gaitā nekādi jauni apstākļi, kas nebūtu bijuši zināmi Jelgavas tiesai, netika noskaidroti. Apelācijas instances tiesa pievienojas Jelgavas tiesas secinājumiem par /pers. E/ vainīgumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un neatkārto tos, jo pirmās instances tiesa vispusīgi un rūpīgi pārbaudījusi lietā savāktos pierādījumus, analizējusi un novērtējusi tos kopumā un savstarpējā saistībā, pamatoti secinot, ka tai nav šaubu par /pers. E/ vainīgumu tam inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas pierādīts ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF585196 un lietas materiāliem kopumā.

/pers. E/ vainīgums pierādīts arī ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas jaunākā inspektora virsseržanta /valsts amatpersonaI/ ziņojumu.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Jelgavas tiesas spriedumā ietvertais pierādījumu izvērtējums ir pilnīgs, pamatots un pietiekams, tāpēc saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13]panta trešo daļu pievienojas tajā norādītajai motivācijai un detalizēti neatkārto jau norādītos pierādījumus un atzinumus.

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvalde vērtējusi ne tikai protokolā norādīto informāciju, bet arī visus lietā esošos materiālus, jo, izmantojot protokolu kā pierādīšanas līdzekli, jāvērtē tajā ietvertās ziņas par pārkāpuma faktu kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvalde vērtējusi pierādījumus atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pantā noteiktajam, proti, pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes inspektora ziņojumā norādītais apstiprina protokolā konstatētos lietas faktiskos apstākļus. Lai gan policijas darbinieka liecības, arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi nav paši par sevi uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, pildot dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi.

Tiesai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto ziņu ticamību, jo /pers. E/ nav iesniedzis apelācijas instances tiesā pierādījumus, kas varētu būt par pamatu to apšaubīšanai.

Arī Augstākā tiesa ir norādījusi, ka policijas amatpersonu sastādītiem dokumentiem *a priori* ir publiskā ticamība, ko iespējams apšaubīt, iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina *(skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2008.gada 12.novembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr. SKA-647/2008)*.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments norādījis, ka tiesai jāinterpretē šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (*skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.maija spriedumu lietā Nr.SKA-156/200*).

Ar pamatotām šaubām šī principa kontekstā nav saprotamas jebkuras šaubas, bet gan tādas, kas ir vērstas uz lietas izlemšanai izšķirošajiem aspektiem un kuras lietas izskatīšanas gaitā, noskaidrojot un izvērtējot visus būtiskos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, nav iespējams novērst *(skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 28.augusta lēmumu lietā Nr.SKA-331-9)*.

Zemgales apgabaltiesai nav pamata apšaubīt pirmās instances tiesas spriedumā konstatēto, ka /pers. E/ izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[25]panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, kur noteikta atbildība par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kurš nav reģistrēts noteiktajā kārtībā, par ko uzliek naudas sodu no 55 līdz 140 *euro* apmērā.

Zemgales apgabaltiesa konstatē, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē saņemtajā sūdzībā par 2015.gada 30.novembra lēmumu Nr.PF585196, Jelgavas tiesā saņemtajā sūdzībā par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja 2016.gada 4.janvāra lēmumu Nr.842/15 /pers. E/ minējis identiskus argumentus.

Ņemot vērā, ka Zemgales apgabaltiesa pievienojusies pirmās instances tiesas un Iestādes viedoklim, ka sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[25]panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, un, tā kā apelācijas sūdzībā minētie argumenti jau vērtēti un

atspēkoti Iestādes lēmumā un tos par pamatotiem atzinusi pirmās instances tiesa, atkārtota to vērtēšana apelācijas instancē nav nepieciešama.

Zemgales apgabaltiesa norāda, ka tas vien apstāklis, ka /pers. E/ ir atšķirīgs viedoklis un izpratne par notikušā apstākļiem, nevar būt par pamatu, lai atzītu, ka pirmās instances tiesa tiesību normas vai lietā savāktos pierādījumus būtu piemērojusi nepareizi, vai arī pierādījumus izvērtējusi neobjektīvi vai nepamatoti.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka /pers. E/ apelācijas sūdzība nesatur faktus par lietas faktiskajiem apstākļiem, kas nebija zināmi, pieņemot nolēmumu pirmās instances tiesā un kas varētu būt par pamatu likumīga sprieduma atcelšanai.

Attiecībā par apelācijas sūdzībā norādīto, ka tiesa nav sniegusi vērtējumu par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 3.janvāra spriedumu lietā A420750510, skaidrojot likuma "Par policiju" 20.panta atbilstību konkrētajam gadījumam, Zemgales apgabaltiesa izskaidro, ka minētais likuma pants ir izslēgts ar 2006.gada 15.jūnija likumu par grozījumiem likumā "Par policiju", kas stājās spēkā 2006.gada 1.oktobrī, kā arī nav saistāms ar konkrētajiem lietas apstākļiem.

Analizējot apelācijas sūdzībā norādīto Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 3.janvāra spriedumu lietā A420750510 kopsakarā ar lietas apstākļiem, Zemgales apgabaltiesa atsauci uz likuma "Par policiju" 20.pantu vērtē kā pārrakstīšanās kļūdu, pieņemot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs vēlējies atsaukties uz likuma "Par policiju" 12.panta divdesmito daļu, kur noteikti gadījumi, kad policijas darbinieki drīkst apturēt transportlīdzekli un izdarīt tā apskati.

Bez tam iestāde savā lēmumā sniegusi skaidrojumu /pers. E/ vadītās automašīnas apturēšanas iemeslam 2015.gada 30.novembrī, par ko sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PF585196.

Zemgales apgabaltiesa kā nepamatotu noraida sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzībā norādīto, ka pirmās instances tiesa nav vispusīgi izskatījusi lietu un analizējusi /pers. E/ argumentus. Ministru kabineta 2007.gada 18.decembra noteikumu Nr.876 „Transportlīdzekļu un to numurēto agregātu tirdzniecības noteikumi" redakcijā līdz 2016.gada 1.janvārim 66.punkts noteic, ka, piedaloties ceļu satiksmē, komersanta pārstāvim klāt ir tirdzniecības reģistra dokuments, kas izsniegts uz laiku līdz 2 dienām un kurā norādīts attiecīgais tirdzniecības numurs un komersanta pārstāvis, kuram ir tiesības tirdzniecības numura zīmes lietot šajā dokumentā norādītajā termiņā.

Ar lietas materiāliem kopumā ir pierādīts, ka attiecīgais dokuments – pavadzīme /pers. E/ pārkāpuma izdarīšanas brīdī klāt nebija, līdz ar to ir izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{25}panta pirmajā daļā paredzētais pārkāpums.

Bez tam apelācijas sūdzībā norādīts, ka normatīvajos aktos noteikts, ka komersanta pienākums ir pārbaudīt tirdzniecībai paredzēto preci. Zemgales apgabaltiesa norāda, ka komersanta pienākums ir ievērot visus normatīvos aktus, kuri attiecas uz tā darbību veikšanu, konkrētajā gadījumā - noformēt pavadzīmi un glabāt klāt, kā to paredzējis likumdevējs.

Attiecībā par apelācijas sūdzībā norādīto, ka par pārkāpumu bija jāpiemēro Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta prasības, Zemgales apgabaltiesa izskaidro, ka ar lietas materiāliem kopumā ir pierādīts, ka /pers. E/ piedalījās ceļu satiksmē, kad attiecīgā pavadzīme vēl nebija noformēta, līdz ar to Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{4}panta piemērošana konkrētajā gadījumā nav iespējama.

No lietas materiāliem redzams, ka pavadzīmi Nr.P00982 /pers. E/ parakstījis laikā, kad policijas inspektors bija apturējis tā vadīto transportlīdzekli, līdz ar to ir gūta pārliecība, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī pavadzīme nebija noformēta, nevis neatradās klāt transportlīdzekļa vadītājam.

Pārējos sūdzībā ietvertos argumentus apelācijas instances tiesa nevērtē, ievērojot to, ka Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 11.marta spriedumu lietā Nr.SKA-66/2010)*.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Zemgales apgabaltiesa secina, ka /pers. E/ piemērotais administratīvais sods atbilst tiesību normu prasībām.

Pirmās instances tiesa pamatoti pievienojusies iestādes viedoklim, ka nav nozīmes vērtēt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantā otrajā daļā noteiktos kritērijus, jo par pārkāpumu piemērots minimālais sods.

Ņemot vērā teikto, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka lietā iegūtie pierādījumi ir ticami, pietiekami un pilnībā apstiprina administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktu un /pers. E/ vainīgumu. Jelgavas tiesa precīzi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un pamatoti secinājusi, ka sūdzības iesniedzējs ir vainīgs administratīvā pārkāpuma, atbildība par kuru paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{25}panta pirmajā daļā, izdarīšanā, līdz ar to Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja lēmums Nr.482/15 ir tiesisks un pamatots.

Ņemot vērā augstāk minētos apstākļus to kopumā, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Jelgavas tiesas 2016.gada 28.aprīļa spriedums kā likumīgs un pamatots atstājams negrozīts, bet /pers. E/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma.

Pamatojoties uz teikto, vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6},289.^{21},289.^{22}panta, Zemgales apgabaltiesa

nosprieda:

Jelgavas tiesas 2016.gada 28.aprīļa spriedumu **atstāt negrozītu**, /pers. E/ apelācijas sūdzību noraidīt. Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese referente D.Skrauple

Tiesneši J.Siliņš

I.Akmeņlauka